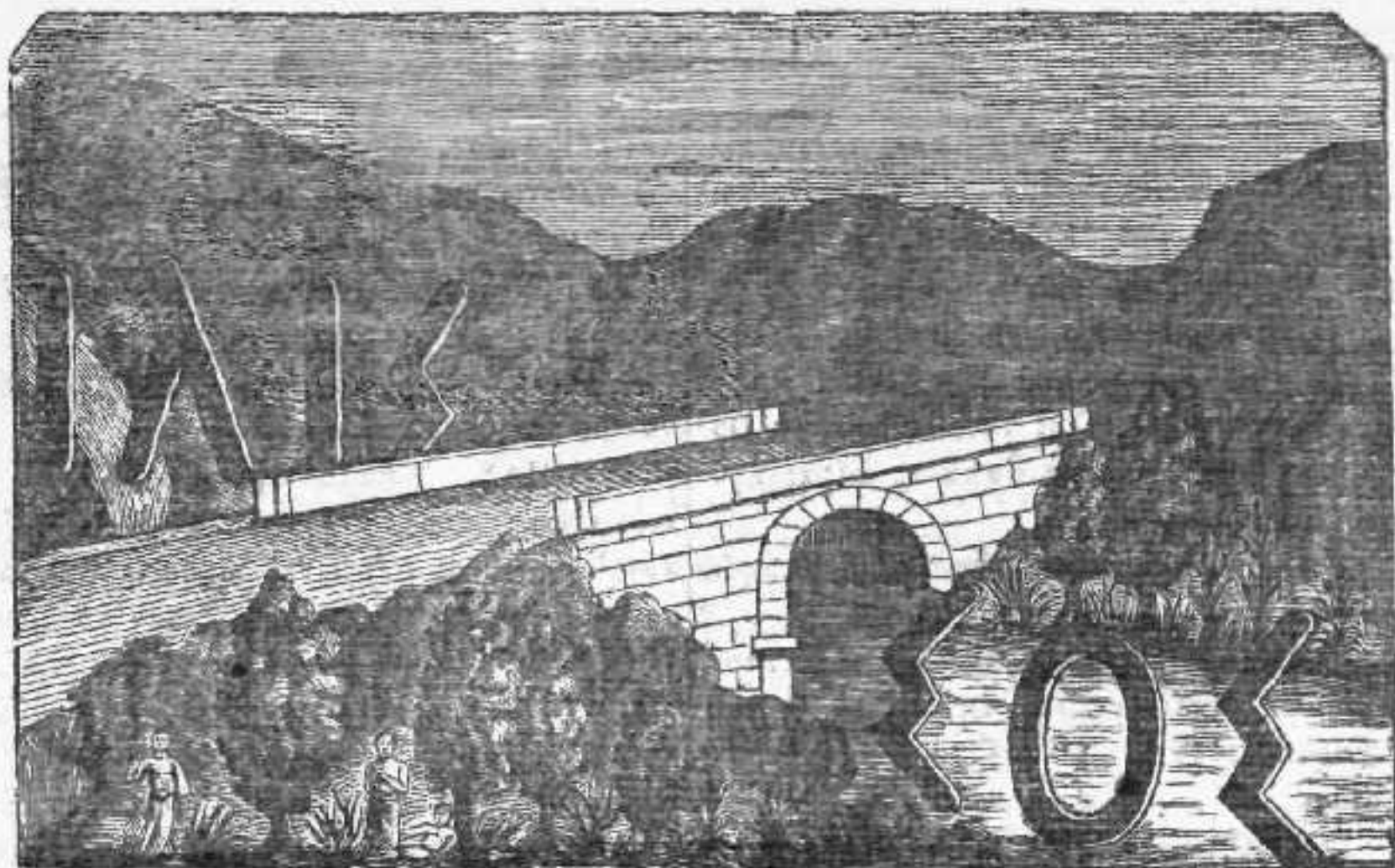

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

Ἐκδιδόμενον ἀπ᾽ τοῦ μηνός.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 20 Αὐγούστου 1869. | ΕΤΟΣ Β΄. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Δ΄.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΕΙΔΙΟΥ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

ΦΕΙΔΙΑΣ, 63 ἐτῶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ΑΛΚΑΜΕΝΗΣ, ΠΑΙ-
ΩΝΙΟΣ, ΠΡΑΞΙΑΣ, γλύπτται.

Ο ΜΕΓΑΣ ΙΕΡΕΥΣ τοῦ Ἑρεχθείου Πο-
σειδῶνος.

ΚΛΕΩΝ, ΣΙΜΜΙΑΣ,

ΜΕΝΩΝ, δούλος τοῦ Φειδίου.

ΒΟΔΑΣΤΟΡΕΘ, ἔμπορος φαίνιξ.

Μαθηταὶ τοῦ Φειδίου καὶ ἄλλοι πολῖται.

(Ἔτη ἑξ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν
τοῦ Παρθενῶνος). (1)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Στοὰ κεκοσμημένη δι' εἰκόνων.)

Ο ΜΕΓΑΣ ΙΕΡΕΥΣ, ΚΛΕΩΝ, ΣΙΜΜΙΑΣ,
διάφοροι πολῖται, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν
στηλῶν, ἢ καθήμενοι ἐπὶ τῶν βα-
θμίδων τῆς στοᾶς.

ΚΛΕΩΝ. Εἰπέ ἡμῖν, Σιμμία, εἶναι τῶ-
ντι ἀληθῆ, ὅσα περὶ τοῦ Διὸς τοῦ Φειδίου
λέγονται; Σὺ ἐπιστρέφεις ἐκ τῆς Ὀλυμπί-
ας, ὥστε δύνασαι νὰ μᾶς πληροφορήσης.
Τὸ κατ' ἐμὲ μέχρι τῆς χθὲς ἀκόμη ἐνόμι-
ζον ὅτι αἱ Ἀθῆναι περιέχουν πᾶν ὅ,τι ὥραις
ώτερον δύναται ἡ τέχνη νὰ πλάσῃ· ἀλλ' ὡ-

(1) Ὁ Παρθενὼν ἐπερατώθη τὸ 437 Π.Χ.

φαίνεται οἱ Ἡλεῖοι κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν ἑορτὴν ἐπέδειξαν εἰς τὸν συναθροισθέντα λαὸν τῶν Ἑλλήνων ἔργον ὑπέρτερον τῶν ἡμετέρων.

ΣΙΜΜΙΑΣ. Ἡ φήμη εἶναι ἀληθής, ὦ Κλέων.

Ο ΜΕΓΑΣ ΙΕΡΕΥΣ. Καὶ λοιπὸν μάτην ἐξήντηλσεν ὁ Περικλῆς τοὺς θησαυροὺς; Οὐδὲ τὴν δόξαν, ἣν διὰ δαπάνης ἀδράς ἡγόραζε, ἐκερδίσαμεν;

ΚΛΕΩΝ. Καὶ εἶναι Ἀθηναῖος ὁ ἀφαιρῶν ταύτην!

ΣΙΜΜΙΑΣ. Ὅταν ἡ τιμωρία ἐπίκειται, ἡ μομφὴ δὲν εἶναι πλέον ἐπικαιρὸς. Ὁ Φειδίας παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν ὡς βορά.

Εἰς ΠΟΛΙΤΗΣ. Εἶσαι λοιπὸν βέβαιος ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸ δεσμωτήριον;

ΣΙΜΜΙΑΣ. Πρὸ δύο ἡμερῶν ἀνηγγέλλετο ἡμῖν ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ χθὲς κατηγόρου αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ λαοῦ· τὴν δ' αὐτὴν ἐσπέραν οἱ Σκύθαι τοξόται ὠδήγουν αὐτὸν εἰς τὰς φυλακάς.

ΚΛΕΩΝ. Ναί, φίλοι συμπολῖται· προκειμένου περὶ τῆς ὑπερασπίσεως ἢ τῆς ἐκδικήσεως ἡμῶν, οὐδὲ στιγμὴν χάνομεν. Σὺ δὲ, Σιμμία, μὴ ἀρνῆσαι ἡμῖν πληροφορίας, ἀλλὰ διηγήσαι πᾶν ὅτι εἶδες. Ὁμοιάζει τὸν Παρθενῶνα ὁ ναὸς τῆς Ὀλυμπίας;

ΣΙΜΜΙΑΣ. Ὁ ναὸς εἶναι ἥττον ὠραίος, ἀλλὰ μεγαλῆτερος. Τρεῖς ἄνδρες ἐκτείναντες τοὺς βραχίονας ἀδυνατοῦν νὰ περιλάβουν μίαν μόνον στήλην.

ΚΛΕΩΝ. Ὁ Ζεὺς παρίσταται καθήμενος;

ΣΙΜΜΙΑΣ. Ναί· διὰ τῆς ἀριστερᾶς κρατεῖ Νίκην, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν φέρει σκῆπτρον, οὐτινος ὑπέρκειται ἀστὴρ.

ΚΛΕΩΝ. Ὡστε τὸ ἄγαλμα δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ ὕψος μὲ τὴν ἡμετέραν Ἀθηναῖν.

ΣΙΜΜΙΑΣ. Ἀπ' ἐναντίας εἶναι ὑψηλότερον, διότι ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐγγίζει σχεδὸν τὴν κορυφὴν τοῦ ναοῦ ἂν ἐγερεθῇ, οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ ὦμοι θ' ἀποτινάξουν τὴν στέγην.

ΚΛΕΩΝ. Μόνον χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα μετεχειρίσθη ὁ Φειδίας;

ΣΙΜΜΙΑΣ. Χρυσελεφάντινον εἶναι τὸ ἄγαλμα ἀλλ' ὁ θρόνος ἐφ' οὗ κάθηται περιεβλήθη μὲ ἔβενον, ὕστρακα, διάφορα ἄλλα μέταλλα καὶ λίθους πολυτίμους· ἀναρίθμητα πρόσωπα θαυμαστὰ ἀνάγλυφα κοσμοῦσι

τὰς ἐπιφανείας, ὥστε οὐδὲν τὸ ἰσοδυναμοῦν τῷ πλούτῳ τῆς ὕλης ἢ μόνῃ ἢ ἐντέλειᾳ τῆς ἐργασίας.

ΚΛΕΩΝ. Βεβαίως ὁθόνῃ περικαλύπτει τὸν Θεόν, διότι οἱ ἐλέφαντες ὅλοι τῆς Ἀσίας δὲν ἐξαρκοῦν ὅπως καλυφθῇ δι' ἐλεφαντόδοντος τοιοῦτος κολοσσός.

ΣΙΜΜΙΑΣ. Ἀπατάσαι, φίλε Κλέων, ὁ θεὸς εἶναι γυμνός, τοῦλάχιστον ἡ χλαμὺς αὐτοῦ ὥλισθησε μέχρι τῆς ὀσφύος. Ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ὑφάσματος ἐζωγραφήθησαν τὰ ζῶα, κρίνα ἄνθη ποικίλως κεχρωματισμένα, εἰκὼν τῆς πλάσεως· τοσοῦτον δ' ἐντέχνως τὰ διὰ φορα τεμάχια συνηρμόσθησαν, ὥστε ὁ κορμὸς ὅλος φαίνεται ἐν καὶ μόνον τεμάχιον ἐλέφαντος, πᾶσα συναρμογὴ διαφεύγει τὴν ὄρασιν. Ἡ στερεότης καὶ ἡ στιλπνότης τοῦ ἐλέφαντος παρέχει εἰς τὴν σάρκα λαμπρότητα καὶ ὠραιότητα θεῖαν.

ΚΛΕΩΝ. Μὰ τὸν Ἡρακλέα, καὶ τί δὲν δύναται νὰ πλάσῃ ὁ Φειδίας;

ΣΙΜΜΙΑΣ. Τὸ πρόσωπον πρὸ πάντων θὰ σοὶ ἐπέβαλλε θαυμασμόν, διότι τοιοῦτον μεγαλεῖον κεχάρακται ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε καὶ ἄκωντις κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ παντοδυνάμου κυρίου τοῦ παντός· νομίζεις ὅτι ἡ κίνησις τῶν ὀφρύων τοῦ θὰ σείσῃ τὸν Ὀλυμπον; ἀλλὰ συνάμα οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἀποπνέουν γαλήνην καὶ εὐσπλαγχνίαν· αἰσθάνεται τις ἀκτινοβολοῦν ἐκ τῆς μορφῆς ἐκείνης πνεῦμα τὰ πάντα προνοοῦν καὶ ἀνεξάντλητον ἀγαθότητα, ἀρμόζουσιν εἰς τὸν πατέρα ἀνδρῶν τε θεῶν. Αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐπληρώθησαν φόβου ἅμα δὲ καὶ ἀγάπης· οὐδέποτε οὐδεὶς ἀπεκάλυψεν ἡμῖν τὸ μεγαλεῖον τῆς θεότητος καὶ τῶν ἀγαθῶν αὐτῆς ὑπὸ ταιαύτην σεβασμίαν μορφήν.

Ο ΜΕΓΑΣ ΙΕΡΕΥΣ. Ναί, ὁ Φειδίας ἐξακολουθεῖ βαίνων πρὸς τὸν ἀσεβῆ αὐτοῦ σκοπόν. Ὅσον ὠραιότεροι παριστῶνται οἱ θεοί, τόσον ἀσθενεστέρα καθίσταται ἡ θρησκεία.

ΣΙΜΜΙΑΣ. Δὲν μὲ ἐνόησας, ἢ δὲν δύναμαι καλῶς νὰ ἐκφρασθῶ πλέον· εἶπον ὅτι τὸ ἄγαλμα τῆς Ὀλυμπίας ἐμπνέει ζωηρότεραν τὴν εὐσέβειαν εἰς τοὺς θνητούς.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Μὴ συγχέωμεν τὴν εὐλάβειαν μετὰ τῆς παροδικῆς συγκινήσεως ἀπέναντι τοῦ ὠραίου.

ΚΛΕΩΝ. Μὴ φοβῆσαι, υἱὲ τοῦ Μεγασθέ-

νους· ὁ Φειδίας δὲν θὰ μᾶς διαφύγῃ· ὀνομά-
ζεις αὐτὸν ἐχθρὸν τῶν θεῶν· ἐγὼ διίσχυρί-
ζομαι ὅτι ἐπρόδωκε τὴν πατρίδα του, ὁ δὲ
εὐγλωττος Σιμμίας κατηγορεῖ αὐτὸν ἐπὶ
κλοπῇ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι οὗτος ὁ Περικλῆς
διερχόμενος τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πλατείας ;
Εἰς πολίτης. Εἶναι αὐτός.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Ὑπάγει νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν
Φειδίαν ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ νὰ συγκλαύσῃ
μετ' αὐτοῦ.

ΚΛΕΩΝ. Γηράσκει ὁ μέγας Περικλῆς·
ἔχει βραδὺ τὸ βᾶδισμα· τὸ φορτίον τῆς ἐ-
ξουσίας βαρύνει αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον· τοῦτο
ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἀποδείξωμεν· δὲν ἀπέχει
πολὺ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν δὲν θ' ἀνακράζωσι
διερχομένου τοῦ Περικλέους· « Λαμπραὶ, ἰ-
οστεφεῖς Ἀθηναῖ, δεῖξον ἡμῖν τὸν ἄρχοντα
σοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης ! »

ΣΙΜΜΙΑΣ. Ἀ ! ἰδοὺ καὶ ἄλλοι Ἡλείοι !

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ΜΕΝΩΝ,
σταματῶντες πρὸ τῆς στοᾶς.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Ποίους ὀνομάζεις Ἡ-
λείους ;

ΣΙΜΜΙΑΣ. Πιθανῶς τοὺς κατοικοῦντας
τὴν Ἡλιδά ἢ ἐπανερχομένους ἐκεῖθεν.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Ὡ σὺ, ὅστις νέος ἔτι
ἐπαγγέλλεσαι τὸν συκοφάντην, ἔχεις δίκαι-
ον νὰ μοὶ ἀφαιρῇς τὸν τίτλον Ἀθηναίου,
διότι βλέπων ὑμᾶς ἐρυθριῶν φέρω τὸ ὄνομα
τῆς πατρίδος μου.

ΚΛΕΩΝ. Οἱ θεοὶ μεθ' ἡμῶν ! Ὁ Ἀγορά-
κριτος ὁμοιάζει ταῦρον ἀποδυόμενον εἰς συμ-
πλοκήν.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Διατὶ δὲν μὲ παρομοιά-
ζεις μᾶλλον μὲ ὁδοιπόρον ἀπολακτίζοντα
λίθον καὶ ἀποκαλύπτοντα σκορπίον ἑτοιμον
νὰ κεντήσῃ ;

ΚΛΕΩΝ. Μὴ λοιπὸν ἐκτίθῃσαι εἰς τὰ
δήγματα ἡμῶν. Ὁ Φειδίας θέλει σοὶ εἶπει
ὅτι ἔχουσιν αὐτὰ πολλάκις φοβεράς συνε-
πείας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Πιστεύεις ἐν πεποιθήσει
ὅτι ὁ Φειδίας ὑπεξήρесе μέρος τοῦ προωρι-
σμένου διὰ τὰ ἐνδύματα τῆς Ἀθηναῆς χρυσοῦ ;

ΣΙΜΜΙΑΣ. Ἐν πεποιθήσει ἀναμένω νὰ
μᾶς ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Ἡσύχει· θὰ τὴν ἀπο-
δείξῃ.

ΣΙΜΜΙΑΣ. Θὰ πράξῃ καλῶς, ἂν ἀγαπᾷ
τὸν βίον, διότι πρόκειται περὶ ἱεροῦ θησαυ-
ροῦ.

ΑΔΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Πάντες γνωρίζουν ὅτι
εἶναι πτωχὸς καὶ ὅτι ζῇ λιτῶς.

ΣΙΜΜΙΑΣ. Γνωρίζουν πάντες ὅτι ἐφυγα-
δεύθη ἅμα ἐγκαινιάσθῃ ὁ Παρθενῶν.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Πρόσεχε μὴ κινήσῃς τὸν
γέλωτα τὴν ἡμέραν τῆς δίκης.

ΣΙΜΜΙΑΣ. Φοβοῦμαι μᾶλλον· θὰ κλαύ-
σητε τότε.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Τίς θὰ πληρώσῃ διὰ σέ
χιλίας δραχμὰς πρόστιμον, ἂν δὲν ἔχῃς τὸ
πέμπτον τῶν ψήφων κατὰ τοῦ Φειδίου ; Μὴ
ὁ πλούσιος Σιμμίας, ὁ ἐν κραιπάλῃ ἐταῖρός
σου ;

ΣΙΜΜΙΑΣ. Δεικνύεις σεαυτὸν ἀλαζόνα,
ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν τὸ θάρρος σου τοῦτο ὑφί-
σταται ἔτι ὅτε θὰ εἶσαι ἀπέναντι τῶν δι-
καστῶν σου.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Φρονιμώτερον θὰ κάμῃς
νὰ σκεφθῇς περὶ σοῦ, Σιμμία, διότι σοὶ ἐπι-
φυλάττομεν τρομερόν τι ὅπερ θὰ σέ ἐκπλήξῃ.
Ἐρχεσαι μετ' ἐμοῦ Μένων ;

ΜΕΝΩΝ. (ποιῶν νεῦμα εἰς τὸν Μ. Ἰε-
ρέα). Ὁχι· μένω ἐδῶ.

ΚΛΕΩΝ. Ἡμεῖς ἂς ἀκολουθήσωμεν τὸν
Ἀγοράκριτον, διότι ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς συ-
νελεύσεως.

Εἰς πολίτης. Ναί, μὰ τὸν Ἑρμῆν, τὸν
θεὸν τῆς εὐγλωτίας· ἤδη οἱ Σκύθαι ἐκτεί-
νοντες τὸ ἐρυθροῦν σχοινίον ὠθοῦν ἡμᾶς πρὸς
τὴν Πνύκα ὡς ἀγέλην προβάτων· (Πάντες
ἀπομακρύνονται, ἐκτὸς τοῦ Μένωνος καὶ
τοῦ Μ. Ἰερέως).

ΣΚΗΝΗ Γ.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ, ΜΕΝΩΝ.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Τί μὲ θέλεις, Μένων ;

ΜΕΝΩΝ. Θὰ ἀθωώσουν τὸν Φειδίαν.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Τὸ ὑποπτεύομαι, ἀφ' ὅτου
ὁ Ἀγοράκριτος θριαμβευτικῶς ἐπεφάνη ἡμῖν.

ἀλλὰ τί, μήπως ἔχουν σκοπὸν νὰ θραύσουν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, ἵνα ζυγιαθῇ ὁ χρυσός;

ΜΕΝΩΝ. Ἀγνοῶ τί μελετοῦν· ἀλλ' εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ νικήσουν.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Ἀδιάφορον· ἀρκεῖ σὺ νὰ μὲ ὑπακούσης.

ΜΕΝΩΝ. Εἶμαι ἑτοιμος πρὸς πᾶν.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Ἄμα ἡ ἀθώωσίς του ἀπαγγελθῇ, θὰ προσφύγῃς ἐκείτης εἰς τὸν ὑπερκείμενον τῆς Πνυκὸς βωμόν.

ΜΕΝΩΝ. Οἱ φίλοι τοῦ Φειδίου θὰ μὲ λιθοβολήσωσιν· ὁ φόνος δούλου δὲν εἶναι μεγάλη στέρνησις τῆς πολιτείας.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Μὴ φοβοῦ· ὁ λαὸς θὰ σοὶ δώσῃ φύλακας καὶ θὰ σὲ θέσωμεν ὑπὸ τὴν ἐγγύησιν τῶν Πρυτάνεων.

ΜΕΝΩΝ. Ὁρκίζεσαι;

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Ὁρκίζομαι. Θὰ κατηγορήσῃς λοιπὸν τὸν Φειδίαν ἐπὶ ἀσεβείᾳ;

ΜΕΝΩΝ. Θὰ τὸν κατηγορήσω προθύμως.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Θὰ ἀναφέρῃς ὅτι ἐδεβήλωσε τὸ ἄγαλμα τῆς Παρθένου, χαράττων ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τῆς τὴν εἰκόνα του καὶ τὴν τοῦ Περικλέους;

ΜΕΝΩΝ. Ἡ πόλις ὅλη εἶδε τὴν βεβήλωσιν.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Ναι, ἀλλὰ μόλις πρὸ μικροῦ αὐστηρῶς ἐφαρμόζεται ὁ νόμος τοῦ Διοπείδους ὁ τιμωρὼν διὰ θανάτου τοὺς ἀσεβεῖς.

ΜΕΝΩΝ. Θὰ ἐκτελέσω τὰς διαταγὰς σου.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Μὰ τὸν Ποσειδῶνα, ἤδη βεβαίως ἀπόλλυται ὁ κύριός σου.

ΜΕΝΩΝ. Ὁ λαὸς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ καταδικάσῃ τὸν κοσμήσαντα διὰ τόσων ἀριστουργημάτων τὰς Ἀθήνας.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Ὀλίγον γνωρίζεις τοὺς Ἀθηναίους· διὰ δύο τινὰ οὔτοι ἐξίσου καυχῶνται· διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀνδρας καὶ διὰ τὴν εὐλάβειάν των πρὸς τοὺς θεούς. Οὐδαμοῦ σκληρότερον ἀνταμείβονται οἱ μεγάλοι ἄνδρες καὶ οὐδαμοῦ αὐστηρότερον τιμωροῦνται αἱ κατὰ τῆς θρησκείας προσβολαί· Κίνδυνον θανάτου διατρέχει ὁ θραύσας κλάδον εἰς ἱερὸν δάσος ἢ ὁ πληγώσας ζῶον διαμένον συνήθως παρὰ τοὺς βωμούς τῶν ναῶν. Παιδίον τι παρεδόθη εἰς τὰ βασανιστήρια, διότι συνέλεξε φύλλον

χρυσοῦν πεσόν ἐκ τοῦ στέμματος τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐναντίον τῶν προσπαθειῶν τῶν φιλοσόφων οἱ Ἀθηναῖοι διατελοῦν πιστοὶ εἰς τὰ τῆς θρησκείας αὐτῶν καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἰσχυροποιοῦν τὸ θρήσκευμα ἐμπνέοντες τρόμον σωτήριο.

ΜΕΝΩΝ. Εἴθε νὰ λέγῃς ἀληθῆ· ἀλλ' ἂν οὕτως ἔχῃ ὁ Περικλῆς θὰ φυγαδεύσῃ τὸν Φειδίαν.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Ὁ φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου εἶναι ἀνὴρ ἐμπιστοσύνης.

ΜΕΝΩΝ. Μόνος ὁ τάφος εἶναι ἀσφαλής· Ὁ Καπανεὺς καὶ ὁ Αἶας προκαλέσαντες τοὺς θεοὺς ἐκεραυνοβολήθησαν. Μήπως εἶναι ἥττον ἐνοχὸς ὁ Φειδίας, καταστρέφων τὴν θρησκείαν αὐτήν;

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Πολλάκις ὁ Ζεὺς λαμβάνει τὸν κεραυνόν, ἵνα συντρίψῃ τοὺς θνητοὺς, ἀλλὰ θεὸς ὢν καὶ πολλάκις μεταμελεῖται.

ΜΕΝΩΝ. Οἱ δ' ἀσεβεῖς εὐημεροῦν.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Ἡ θεία ἐκδίκησις βραδέως προβαίνει, διότι εἶναι ἀναπόφευκτος.

ΜΕΝΩΝ. Δὲν εἶναι ἄρα γε ἡ πρᾶξις καλή. . .

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Τί ἐννοεῖς;

ΜΕΝΩΝ. . . Τὸ νὰ γίνῃ τις ὄργανον τῆς θείας ἐκδικήσεως;

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Δὲν σὲ ἐννοῶ πλέον.

ΜΕΝΩΝ. Μὲ ἐννόησας, σεβαστὲ Ἀρχιερεῦ! Μαντεύεις ποῖα σκέψις λάμπει λάθρα ἐν τῇ ψυχῇ μου, ὥσπερ δᾶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτίας.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Φαίνεσαι μαστιζόμενος ὑπὸ τῶν ἐριννύων.

ΜΕΝΩΝ. Ὁμολογεῖς ἄρα ὅτι τὸ θεῖον μὲ ἐμπνέει;

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Σιωπῶ, διότι ἐλευθέρως ἐξηγεῖς τοὺς λόγους μου.

ΜΕΝΩΝ. Ἀκουσὸν μου τοῦλάχιστον.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Δοῦλε, πολὺ σοῦ ἤκουσα.

ΜΕΝΩΝ. Βοήθησον τὸ τεταραγμένον μου πνεῦμα.

Ο Μ. ΙΕΡΕΥΣ. Τὰ ὧτα ἱερέως πρέπει νὰ μένουν καθαρὰ.

ΜΕΝΩΝ. Τίς θέλει μέ φωτίσει, ἀφοῦ σὺ δὲν μὲ συμβουλεύεις;

(Ὁ Μέγας Ἱερεὺς δεικνύει τὸν οὐρανόν).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Οἰκία τοῦ Βοδάστορεθ).

ΜΕΝΩΝ, ΒΟΔΑΣΤΟΡΕΘ.

ΜΕΝΩΝ. Μοὶ ἐγγυᾶσαι ὅτι τὸ δηλητήριο τοῦτο δὲν ἀφίνει ἵχνη; . . .

ΒΟΔΑΣΤ. Οὐδ' ὅσον σταγῶν ὕδατος ἐν τῇ θαλάσῃ.

ΜΕΝΩΝ. Δὲν φονεύει ἀμέσως;

ΒΟΔΑΣΤ. Ὁ πῶν αὐτὸ φθίνει ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, οὐδόλως πάσχων καὶ σθέννυται ὡς ἂν ἐστείρηνε φυσικῶς ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς του.

ΜΕΝΩΝ. Κρατῶ τὴν φιάλην ταύτην· ἰδοὺ τὸ ἀντίτιμον.

ΒΟΔΑΣΤ. Οἱ Φοίνικες ὑπερτεροῦν τῶν ἄλλων λαῶν κατὰ τὴν βιομηχανίαν· ἐφεῦρον πᾶν τὸ συντεῖνον εἰς τὸ καλῶς ζῆν καὶ καλῶς ἀποθνήσκειν.

ΜΕΝΩΝ. Εἶναι ἀληθές ὅτι παρ' ὑμῖν τελοῦνται ἀνθρώπινοι θυσίαι πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου;

ΒΟΔΑΣΤ. Ὁ Βάας-Μολόχ, ὃν ὑμεῖς ἀποκαλεῖτε Κρόνον μᾶς διατιτάσσει ἐνίοτε νὰ ἀποθέτωμεν εἰς χεῖράς του τὰ νεογνά ἡμῶν. Ὑπὸ τὸ ἄγαλμά του καίει ὁ βωμὸς· οἱ βραχίονες τοῦ θεοῦ κατέρχονται, τὸ δὲ παιδίον κυλίσταται ἐν μέσῳ τῶν φλογῶν.

ΜΕΝΩΝ. Δίκαιοι θεοί! οἱ ἀπαιτοῦντες θύματα ἀθῶα. Πῶς, δὲν εὐχαριστεῖσθε, ὅταν θυσιάζῃ τις εἰς ὑμᾶς τοὺς ἐνόχους; Σὲ εὐχαριστῶ, ξένε.

ΒΟΔΑΣΤ. Εἰρήνη μετὰ σοῦ.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

(Ἡ φυλακὴ.)

ΦΕΙΔΙΑΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Ὡ φίλτατε Φειδία, ἐδῶ ἐπέπρωτο νὰ συναντηθῶμεν; Δὲν ἔλαβες λοιπὸν τὸ μήνυμά μου;

ΦΕΙΔΙΑΣ. Ὅποιον μήνυμα ἀναφέρεις;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Ἄμα ἔμαθον ὅτι κατέλιπες τὴν Ἥλιδά, ἀπέστειλα ἓνα τῶν δούλων μου περιμένοντά σε εἰς τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου μετ' ἐπιστολῆς, διότι προβλέπων

τὴν ὑποδοχὴν, ἣν σοὶ ἐπεφύλαττον οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν, σὲ ἰκέτευον νὰ μὴ ἐπανακάμψῃς εἰς Ἀθήνας.

ΦΕΙΔΙΑΣ. Ἀποφεύγων τοὺς κόπους τῆς ὁδοιπορίας, ἐπέβην πλοίου τινός.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Ἐγὼ δὲ, πεποιθὼς ὅτι θὰ ἐνδώσῃς εἰς τὰς παρακλήσεις μου, ἀνεπαύομην πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐν τῷ ἐξοχικῷ μου οἴκῳ, διότι οὐδὲν σπουδαῖον ἐπραγματεύοντο ἐν τῇ συνελεύσει. Ὡς βλέπεις ἐπωφελήθησαν τῆς ἀπουσίας μου.

ΦΕΙΔΙΑΣ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐφοβοῦντο μὴ μὲ χάσωσιν ἐκ νέου, καὶ ἰδοὺ διατὶ ἐξέλεξαν ἀσφαλές μέσον ὅπως μὲ κατακρατήσωσι.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Οἱ Ἀθηναῖοι καταισχύονται, ἐγὼ δὲ στενάζω ἐπὶ τῇ ἀγνωμοσύνῃ αὐτῶν.

ΦΕΙΔΙΑΣ. Μὴ πιστεύωμεν πλέον, Περικλείς, εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀνδρῶν· ἐγηγράσαμεν ἀρκούντως ἀμφοτέρω.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Κατανοῶ τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ κατὰ τῶν ἐν τέλει, κατανοῶ τοὺς λόγους δι' οὓς ὁ λαὸς ποιεῖ ἐκπτώτους τοὺς ἄρχοντας αὐτοῦ, ὁποῖαν ὅμως δικαιολογίαν προβάλλουσι βλάπτοντες σὲ, ὅστις ἔμενες ξένος τῶν πολιτικῶν; Οὐδὲ τὴν ἐλευθερίαν σὺ ἐπαπειλεῖς, οὐδὲ ἐπισκιάζεις τινὰ ἀπ' ἐναντίας κοσμῶν διὰ τῶν ἔργων σου τὴν πόλιν, ἐδόξασας τοὺς Ἀθηναίους πάντας δικαίως ἐπὶ τούτῳ καυχωμένους.

ΦΕΙΔΙΑΣ. Μὴ δὲν ἀνήκῃ εἰς ἡμᾶς μέγα μέρος τῆς δόξης ταύτης, ἣν σκοπὸν ἡμῶν προεθέμεθα καὶ ἥτις μᾶς εἶναι ἀνταμοιβή; Ὡς δὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ ἡμᾶς ταύτην ὁ λαός· ἃς συγχωρήσωμεν αὐτὸν ἀγνωμονοῦντα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Θαυμάζω τὴν πραότητα, μεθ' ἧς ὑφίστασαι τὴν ἀδικίαν· ἀγνοεῖς φαίνεται ὅτι ἄλλον ἀποβλέπουν αἱ κατὰ σοῦ προσβολαὶ τοῦ λαοῦ.

ΦΕΙΔΙΑΣ. Δὲν συνειθίζω ν' ἀγνοῶ τὰ ἐνδιαφέροντά σε.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Πῶς! ἐγνώριζες ὅτι καταδιώκουν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς προσφιλεῖς μοι, οἵτινες μεγάλους διατρέχουν κινδύνους φίλοι διατελοῦντες ἐμοῦ;

ΦΕΙΔΙΑΣ. Τὸ ἐγνώριζον.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. Καὶ δὲν ἐπροτίμησας νὰ

νήν, πᾶσαν, ἐκτὸς τῆς ἐξορίας, ἥτις εἶναι βάσανος φοβερά. Δὲν λυποῦμαι ἀπολέσας οὐδὲ τὰ σύσκια δάσκη τῆς Ὀλυμπίας, οὐδὲ τοῦ Ἀλφειοῦ τὰ διαυγῆ ὕδατα, οὐδὲ τὰς ἐορτάς ἐν αἷς ἐνετρυφῶν, οὐδὲ τὰ ἄσματα, ἅπερ ἀντήχει καθ' ἐκάστην ἡ κοιλὰς, οὐδὲ τὴν ἐλευθερίαν ἧς ἀπῆλαυον ἀναισθήτως. Ἐκπληρώσας τὸ χρέος μου, ἠθέλησα ἅπαξ ἔτι διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ ἐπανίδω τὴν πόλιν ἧς οὐδὲν ἐπροτίμητα, οὐδὲν ἢ τὴν δόξαν. Καὶ δεσμώτης ἀναπνέω τὸν αἶρα, ὃν πρῶτον ἀνέπνευσα· ἡ γῆ ἦν πατῶ εἶναι γῆ τῆς πατρίδος . . . αἰσθάνομαι ἤδη κόπῳσιν μεγάλην καὶ ὥσει λειποθυμίαν· εἶναι ἄρά γε τ' ἀποτελέσματα τοῦ δηλητηρίου, ἢ ὁ κόπος μὲ καταβάλλει; Ἡ δεσμεύουσα τοὺς πόδας μου ἄλυσος μ' ἐκράτησεν ἄγρυπνον δι' ὅλης τῆς νυκτός· ἄρα βεβαίως ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Σ' ἐπικαλοῦμαι, ὦ τοῦ ὕπνου γλυκὺ γόητρον, ὦ λήθη τῶν δεινῶν καὶ εἰκῶν τοῦ προσμειδιῶντός μοι θανάτου. (Ἀποκοιμᾶται).

ΣΚΗΝΗ Η'.

(Μετὰ τρεῖς ἡμέρας· Ὁδὸς τις τῶν Ἀθηναίων).

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ποῦ τρέχεις τὴν λύπην ἐπὶ τοῦ προσώπου φέρων;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Μὴ μὲ σταματᾷς, υἱὲ τοῦ Σωφρονίσκου, πρέπει νὰ σπεύσω.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Προθύμως μὲ μέμφονται ὡς φορτικόν, φοβοῦ λοιπὸν μὴ ἀκολουθῶ τὰ βήματά σου ἕως οὗ μάθω, ἂν ἡ διαδοθεῖσα ἐν τῇ πόλει φήμη εἶναι ψευδὴς ἢ ἀληθὴς.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Εἶναι ἀληθὴς, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ὁ Φειδίας ἀσθενεῖ σπουδαίως;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Ὁ Φειδίας καταβάλλεται ὑπὸ ἀγνώστου ἀσθενείας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἀλλ' εἶδομεν αὐτὸν ἐπιστρέψαντα ὑγιᾶ.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Ἦσο χθὲς εἰς τὴν συνέλευσιν καὶ ἤκουσας βεβαίως τὴν ἔκθεσιν τῶν θησαυροφυλάκων τῆς Θεᾶς, τὴν ἀθωώ-

σαν τὸν Φειδίαν, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀπρόοπτον καταγγελίαν τοῦ δούλου του, ὅστις ἔρριψεν αὐτὸν ἐκ νέου εἰς τὰς φυλακάς. Ἡμεῖς συρίζαντες τὸν Σιμμίαν τὸν πρῶτον κατηγορον, ἠθέλαμεν βεβαίως κατακερματίσαι τὸν προδότην Μένωνα, ἂν δὲν προσέφευγεν οὗτος εἰς τὸν βωμόν. Ἀλλ' ἤδη ὁ Φειδίας ἔφθινε· προσεπάθησε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Πνύκα· ματαία ἡ προσπάθεια! Αἰσθάνεται ὅτι τὸ τέλος του πλησιάζει καὶ μὲ ἀπέστειλε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Περικλέους. Πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ κρατήσω τὰ δάκρυα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Μοὶ ἀναγγέλλεις ἄκοινόν τοῖς πᾶσι δυστύχημα, διότι αἱ Ἀθηναῖοι ἀπόλλυσιν οὐ μόνον μέγαν τεχνίτην, ἀλλὰ καὶ ἓνα τῶν ἀρίστων πολιτῶν, ἔχοντα σωτηρίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Περικλέους.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Καλῶς τῶνόντι ἀνταμείβουν οἱ Ἀθηναῖοι τὰς ὑπηρεσίας!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Μήπως αἷτιον τῆς ἀσθενείας του εἶναι ἡ λύπη ἐπὶ ἀναξιοπαθείᾳ τοιαύτῃ; Τὸ γῆρας εἶναι ὁπώρα ὠρίμη, ἣν ὁ ἐλάχιστος ἀνεμος ἀποκόπτει. Δὲν εἶναι ἐξήκοντα πέντε ἔτων.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Ναί· ἀλλ' οἱ συζῶντες μετ' αὐτοῦ θὰ σοὶ εἴπωσιν ὅτι οὐδέποτε ἐμεθύσθη ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, οὐδ' ἐκλονίσθη ὑπὸ τῆς ἀτυχίας. Διατελεῖ γαλήνιος, ὥσει ἐργαζόμενος ἐπὶ ἀγάλματος ὠραίου. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μένων κατηγορεῖ αὐτοῦ ὡς ἀσεβοῦς, ἐνῶ τὸ πλῆθος συνεταράσσετο ὑπὸ ἀλληλομαχούντων παθῶν, παρετήρησα ὅτι ὁ Φειδίας συνέστειλε μεῖδιαν ὥσει σοφός, γνωρίζων τοὺς ἀνθρώπους καὶ βλέπων πραγματοποιημένας τὰς προρρήσεις του.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἐκαλέσατε ἱατρόν;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Ὁ διδάσκαλος ἀντέστη· νομίζει τις ὅτι θέλει νὰ κρατήσῃ κρυφίαν τὴν ἀσθενείαν του, ἢ ὅτι φοβεῖται μήπως ἰαθῇ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ;

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. Εὐχαρίστως θὰ σὲ δεχθῇ, διότι σ' ἐκτιμᾷ ἰδιαζόντως.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον).